

soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu odmítl, ježto platební příkaz nebyl ještě pravoplatným, nebyv žalobci doručen do vlastních rukou.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu, opravil však napadené usnesení v ten rozum, že se rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením zrušují.

Důvody:

Prvým soudem bylo zjištěno, že platební rozkaz ze dne 10. ledna 1929 v řízení upomínacím nebyl žalovanému (nynějšímu žalobci) doručen a že jeho jméno na doručence nepochází od něho. Nebyl tedy dosud platební rozkaz upomínací podle předpisů § 7 novel. zákona o upomínacím řízení a § 106 c. ř. s. řádně doručen a nemohl nabýti právní moci, ježto vadné doručení jest posuzováti tak, jakoby se dosud nebylo stalo, a nelze ovšem ani od něho počítati lhůtu k odporu, nýbrž teprve ode dne řádného doručení. Žaloba pro zmatečnost podle § 529 c. ř. s. však předpokládá právní moc napadeného rozhodnutí. Není tu tedy zákonné podmínky pro žalobu pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s., ježto platební rozkaz upomínací dosud nenabyl právní moci (§ 529 prvý odstavec c. ř. s. — a sb. n. s. 6956) a odvolací soud nepochybil, odmítnuv žalobu pro zmatečnost jako nepřipustnou. (§ 538, 543 c. ř. s.). Měl však zároveň i zrušiti rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením, ježto postrádaly zákonného podkladu (srov. sb. n. s. 7963), pročež bylo v tomto směru vadný výrok opravit.

Čís. 9925.

Ve zpeněžovacím řízení podle § 119 konk. ř., třebas se provádělo exekučním soudem, nepřisluší úpadci oprávnění k rekursu.

(Rozh. ze dne 21. května 1930, R I 364/30).

Na jmění Leopolda K-a byl vyhlášen úpadek. K návrhu úpadekového správce byla povolena exekuční dražba nemovitosti Leopolda K-a. Do usnesení, jímž byly schváleny dražební podmínky a stanovena odhadní cena, podal rekurs Leopold K. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Vzhledem k tomu, že jde ohledně Leopolda K-a o zpeněžení jmění náležejícího do jeho úpadekové podstaty ve smyslu § 119 konk. ř., že vyhlášením úpadku na místo úpadce podle § 1 konk. ř. nastoupilo veškerenstvo věřitelů do jeho majetkových práv, takže úpadci ohledně jmění toho, třebaže nepozbyl vyhlášením úpadku procesní způsobilostí, od doby té nepřisluší právo disposiční, náleží v zastoupení úpadekového jmění ve smyslu § 81 konk. ř. jedině úpadekovému správci postarati se o vyšetření stavu podstaty, o vydobytí a zajištění jmění úpadekového a o provedení veškerých kroků k tomu, jakož i k udržení jmění toho směřujících. Jest tudíž jen úpadekový správce oprávněn ke stížnosti proti

schválení dražebních podmínek a proti stanovené v nich odhadní ceně nemovitostí náležejících do úpadekové podstaty, nikoli však úpadce, jenž vyhlášením úpadku za jeho trvání pozbyl práva v realizačním řízení zahájeném ve smyslu § 119 konk. řádu za účelem nuceného zpeněžení samostatně jako strana vystupovati a zejména také podávati stížnost, zvláště an si úpadekový správce v rekursní lhůtě nestěžoval proti stanovení odhadní ceny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu dlužníka do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Vyhlášením úpadku nepřestává sice úpadce býti nadále podmětem práv tvořících úpadekovou podstatu, ale právě proto, že tím pozbývá práva volného nakládání s ní, není, pokud jde o úpadekovou podstatu, procesně způsobilým, a nastává v této příčině jeho zákonné zastoupení správcem úpadekové podstaty. Byl proto úpadečův recurs do usnesení soudu první stolice rekursním soudem odmítnut právem (srov. k tomu zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 6420). K vývodům rekursu se podotýká, že úkony podle §§ 119 a 120 úpadk. ř. zůstávají, třeba je provádí exekuční soud, nadále úkony sloužícími k zpeněžení a rozdělení úpadekové podstaty (sb. n. s. čís. 7339), a že z toho, že správci podstaty podle § 119 (2) čís. 1 úpadekového řádu přísluší v tomto řízení postavení vymáhajícího věřitele, ještě nijak neplyne, že jest na něm zúčastněn (§ 32 ex. ř.) i úpadce, a to snad dokonce jako povinný.

Čís. 9926.

Smlouva, podle níž má majitel pozemku dodati druhé smluvní straně určité množství úrody proti tomu, že mu tato zaplatí určitý peníz a nahradí náklady a, pokud by úrody bylo více, má se výtěžek z tohoto přebytku dělit mezi strany na polovici, — není smlouvou nájemní (pachtovní), nýbrž odvážnou smlouvou kupní, zakládající pro druhou smluvní stranu jen obligační nárok na odevzdání smluveného množství úrody.

Pachtýř pozemku nestává se vlastníkem plodů jejich oddělením od půdy (separací), jako poživatel, nýbrž teprve percepcí. Právo pachtýře na plody jest právem odvozeným od práva vlastnickova a zakládá se v tom, že vlastník dopustil, by si pachtýř plody přivlastnil.

(Rozh. ze dne 21. května 1930, Rv I 912/29).

V exekučním řízení proti Antonínu O-ovi zabavili žalovaní vymáhající věřitelé len. Žalobce domáhal se na žalovaných nepřipustnosti exekuce, uplatňuje vlastnický nárok k zabavenému lnu z důvodu, že jest jeho vlastnictvím, poněvadž podle nájemní smlouvy ze dne 15. února 1928 len ten zasel. Procesní soud první stolice zamítl žalobu, by bylo uznáno právem, že len jest vlastnictvím žalobcovým a že exekuce